

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Octombrie (Brumărel)
nr. 10 (58) / 2021

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Milostenia - drum spre mântuire

Citiți în pagina 1

Sfânta Cuvioasă Parascheva,
prietena mea

Citiți în pagina 4

Sfântul Cuvios
Mărturisitor Visarion

Citiți în pagina 14

Cât din timpul nostru îl mai
dăruim Domnului?

Citiți în pagina 6

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*rați enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiağ
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Milostenia - drum spre mântuire

Seara se lăsa ca o încununare a zilei, parcă vestindu-ne că este vremea de odihnă, conform psalmistului care cu aproape trei mii de ani în urmă spunea: „Ieși-va omul la lucrul său și la lucrarea sa până seara. Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut!” (Ps.

103). Cu toate acestea, în secolul 21, forfota magazinelor începe odată cu venirea întinericului. Fără să fac aluzie la ceva anume, și eu, la fel ca mulți alții, folosesc timpul de după serviciu pentru cumpărături și pentru rezolvarea problemelor casnice. Astfel, amestecându-mă și eu în mulțimea de mașini care inundau orașul, m-am trezit în parcarea destul de aglomerată a supermarketului de cartier.

Involuntar parcă, am privit spre ceasul analog de pe ecranul telefonului, iar ochii mi-au rămas ațintiți pe secundarul care arăta clipă de clipă scurgerea timpului. Atunci m-am gândit cum ar fi dacă aș putea opri timpul în loc. Am întredeschis geamul mașinii privind în depărtare la mulțimea oamenilor care intrau și ieșeau din magazine. La colțul supermarketului am văzut un bătrân în straie ponosite care aștepta mila trecătorilor. M-am întrebat atunci: Pentru acest om, oare timpul contează? A fost pur și simplu ceea ce mi-a venit în minte în acel moment.

Nu era prima dată când l-am întâlnit. Cumva mi se părea cunoscut. Fața lui arsă de soare cu niște ochi în care licărea o lumină specială, smerit și parcă stingherit de situația lui de a apela la bunăvoința oamenilor, emana multă căldură. Am încuiat mașina și m-am îndreptat spre locul unde sunt depozitate cărucioarele pentru alimente. Apropiindu-mă, m-am oprit din drumul meu căutând în buzunare ceva ce aș putea să-i ofer, dintr-un imbold al inimii. În acel moment, am observat fața bătrânului care se ridica spre mine cu un aer care îmi era familiar. În ochii lui se contura o speranță. Parcă vorbeam din priviri. Într-o clipă, am realizat că omul nu era de „meserie” cerșetor. Gândul acesta mi-a rămas mult timp în minte. Atunci am descoperit că nu aveam în buzunar decât o fisă pentru deblocarea coșului și cardul bancar. Ah, Doamne! Parcă îmi părea rău că m-am oprit, dar nici inima nu mă lăsa să trec nepăsător mai departe.

Bătrânul îmi remarcă mimica feței de părere de rău și își lăsa ochii în pământ,

rușinat de gândul citit din mintea mea. Scotocind precipitat prin buzunare (în speranța că voi găsi totuși ceva), nu știam ce să fac, căci mai erau câțiva pași până la bătrân, până lângă omul pe care voiam să îl ajut cu ceva și tocmai acum nu găseam nimic. Așa a fost să fie. Bătrânul cu ochii ageri schiță un zâmbet larg, ca și cum și-ar fi văzut un vechi prieten și îmi spuse:

- Lasă, dragul meu, Domnul vede gestul tău! Mergi în pace!

Instant, m-a trecut un fior la aceste vorbe pline de înțelepciune și de blândețe ale bătrânului. Am bâlbâit câteva scuze, neștiind cum să reacționez. Apoi, am grăbit pasul, mulțumind în gând pentru îndemnul bătrânului și spunându-mi: Fie voia Ta, Doamne!

Cred cu tărie că fiecare dintre noi a experimentat dorința sinceră și bucuria de a dăruii sau de a ajuta fără vreun motiv anume pe cineva.

Personal, am cunoscut oameni din societatea actuală cărora le place să agonisească. Cu toate că se laudă cu mai mult decât au nevoie, totuși se confruntă cu multe probleme, deoarece nu-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru toate binefacerile Lui și nu fac milostenie ca să aline nefericirea semenilor. Și astfel, deși din punct de vedere material nu duc lipsă de nimic, se lipsesc de lucrarea harului dumnezeiesc. Părintele Iulian ne spunea adesea că nu este sărac cel care nu are, ci cel care nu dăruiește. Ideal ar fi să dăruim celui care cere fără să cercetăm. Chiar dacă nu are nevoie, să-i dăm totuși. Legat de acest aspect sensibil, Sfântul Paisie Aghioritul a fost întrebat dacă unui om rău și leneș trebuie să-i dăm milostenie.

Cuvioșia sa a răspuns: „Oare noi merităm toate aceste daruri și milostenii pe care ni le dă Dumnezeu? Sau plăcem noi lui Dumnezeu? Și cu toate acestea El ne miluiește. Trebuie să ne placă de cineva, ca să-l ajutăm?” (Atanasie Rakovalis - „Părintele Paisie mi-a spus...”, Edit. Evanghелиsmos).

Părintele Arsenie Papacioc ne îndeamnă să nu lăsăm mâna întinsă nici când cineva ne dă, nici când cineva ne cere. Pentru că cel care întinde mâna nu o face doar ca să îi dăm. Fără să știm, de fapt el ne dăruiește un loc în împărăția lui Dumnezeu, ne deschide calea către Sionul cel de Sus, pentru că noi nu observăm când primim, ci doar atunci când dăm.

„Un gând simplu de iubire sau o vorbă bună pe care-o adresați unui om necăjit azi, poate valora mai mult decât orice comoară de aur. Gândiți-vă la văduva care aruncă în vistieria templului singurii doi bănuți pe care îi are!” (Valeriu Gafencu).

Omul milostiv este înțelept, întrucât dă lucrurile pământești, stricăcioase și cumpără pe cele nestricăcioase și veșnice. În schimb, cel ce se gândește doar la cele materiale, este lipsit de înțelepciune, deoarece mereu adună, iar în cele din

urmă agoniseala lui o vor lua alții. Proorocul David spunea că „Deși ca o umbră trece omul, dar în zadar se tulbură. Strânge comori și nu știe cui le adună pe ele.” (Ps. 48, 9-10). Cei nepăsători și nemilostivi au (cu siguranță) inimile pline de neliniște, pe când cel cu suflet milostiv totdeauna este îndestulat de dragostea și de binecuvântările Domnului Hristos.

Cred că dorința sufltească cu care cineva face o faptă bună este totul. Bătrânul de la supermarket a văzut cu ochii sufletului ceea ce eu nu am realizat și nici nu m-a judecat pentru ceea ce nu am făcut, pentru stângăcia mea. Ajutorarea aproapelui ascunde de fapt marea noastră dragoste pentru Domnul Hristos. Cei care vor să ajute, dar nu au de unde să dea și suferă pentru aceasta, fac milostenie cu sângele inimii lor.

Știu că suntem uneori oboșiți, încercând să facem binele, căci suntem ironizați sau caracterizați ca fiind slabi, neînțeleși, de cele mai multe ori nici de însăși familia sau prietenii noștri; cădem răpuși de multe ori de nemulțumirea ce caracterizează lumea, de neputința ei de a face bine, de neputința ei de a iubi, dar faptul că prin milostenie putem descoperi calea către împărăția lui Dumnezeu ar trebui să ne dea răbdare și înțelegere față de neputințele oamenilor care ne judecă și ne condamnă uneori.

În sfârșit, important este să nu credem că în lumea aceasta modernă toate sunt vopsite în roz. Se cere o luptă de fiecare zi, dar atunci când ne vom umple cu totul de dragostea pentru Dumnezeu nostru, vom simți ceea ce au simțit și sfinții părinți în vremurile de demult, ni se vor deschide mintea și inima, și se vor umple de dragostea prin care vom vedea pe aproapele nostru ca pe noi înșine.

Cred că pentru orice om există căi de scăpare, oricâte probleme și necazuri ar avea. Și ori de câte ori întâmpinăm piedici și greutăți, va fi mereu acolo, prezent, Domnul Hristos, ca să ne ajute să găsim soluții, să ajutăm pe cei care au nevoie de ajutor, să depășim și să învingem orice rău care s-ar afla în drumul nostru. Și, haideți să ajutăm și noi, fiecare după puterea lui, să fie cât mai vie prezența Domnului Hristos printre noi!

P.S. La ieșirea din magazin l-am căutat (pe bătrân) din priviri, dorind din tot sufletul să mă revanșez. Plecase, cred. La fel am plecat și eu, convins fiind că Domnul Hristos nu caută la fața omului, ci la inima sa. Vă spun aceasta nu pentru că așa cred eu, ci pentru că... chiar El mi-a spus cu gura Sa.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia Sf. Vasile Tătărăși

Sfânta Cuvioasă Parascheva, prietena mea

Luna octombrie este foarte importantă pentru noi, datorită prăznuirii unei mari sărbători, așa încât, așa vrea să vă împărtășesc puțin din relația mea cu Sfânta Ocrotitoare a Moldovei și a întregii lumi.

Nu am prea des ocazia să vizitez mănăstiri, dar, acum trei ani, am participat cu familia fratelui meu și cu mama la Sfânta Liturghie la Mănăstirea Sihăstria Putnei. În timpul slujbei am stat afară, apoi am servit masa, iar spre final am intrat în mănăstire să ne închinăm la sfintele icoane. Mă uitam curiosă la chipurile pictate pe pereți, de parcă așa fi căutat ceva cunoscut, iar la un moment dat, m-am întors spre mama cu zâmbetul până la urechi și i-am zis: „Uite-o pe prietena mea!”, arătând spre chipul Sfintei Cuvioase Parascheva.

Nu știu de unde a apărut acea bucurie interioară și nu știu ce anume m-a făcut să o numesc „prietena mea”, dar surâdeam și cu chipul, și cu sufletul! Atunci, am trăit intens acel sentiment, dar mai apoi, m-am tot întrebat de ce oare m-am bucurat atât de tare încât să spun acele cuvinte... Am concluzionat că probabil „vorbișe” inima din mine, inima căreia îi era dor de vizitele la sfintele moaște ale Sfintei, inima care a simțit că acea relație de apropiere este foarte importantă, numind-o simplu, dar profund, prietenie.

După câteva luni de la acel moment, am fost pentru o săptămână în vizită la

un prieten într-un orașel din Marea Britanie și am participat la Sfânta Liturghie, la biserica ortodoxă românească de acolo. M-am așezat în spate, iar acel prieten a rămas în față pentru a cânta. Privind spre el, am văzut imediat icoana Sfintei Cuvioase Parascheva, așezată pe perete chiar în dreptul stranei și m-am bucurat nespus să o văd! Nu mi-a venit să cred că am regăsit-o până și acolo, atât de departe de casă!

Tot în acel an, mi s-a întâmplat ceva la fel de frumos: am stat câteva zile într-un sat din județul Iași, la slujbe am mers la bisericuța de acolo, iar aceasta avea hramul chiar în ziua de prăznuire a Sfintei Cuvioase Parascheva! Abia atunci m-am gândit că nimic nu este întâmplător, iar sfinții noștri dragi chiar ne sunt aproape și ne arată acest lucru la fiecare pas!

Desigur că, în timp, am mai trăit multe întâmplări legate de Sfânta noastră dragă; m-a ajutat enorm, mai ales în reușita la examene, iar eu i-am mulțumit mult prea puțin pentru toate... Totuși, observând că „mă urmărește” peste tot, am început chiar eu să o caut, așa încât, de fiecare dată când intru pentru prima dată într-o biserică sau mănăstire, mă uit după icoana ei, iar atunci când o văd, zâmbesc din tot sufletul și îi spun în gând „Te-am găsit, prietena mea!”.

Ioana Sanciu, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Ilustrație realizată de Ioana Sanciu

Sf. Ioan Gură de Aur
(347 - †407)
Arhiepiscopul
Constantinopolului

„Eu numesc prieten al meu nu numai pe cel care mă laudă, ci și pe cel care mă mustră, pentru a-mi îndrepta greșelile. Mai cu seamă acesta din urmă mi se pare că este prieten al meu și că mă iubește. Nu ți-i deloc prieten acela care laudă toate faptele tale, fără deosebire, și pe cele bune, și pe cele rele”. Mântuitorul pronunță în acest sens „vaiuri” pentru cei vorbiți de bine de către toată lumea (Lc. 6, 26) și „fericește” pe cei ocărăți și prigionți (Luca 6, 22) pentru „sarea” (Marcu 9, 50) tămăduitoare a mustrării cu blândețe (Col. 4, 6).”

Cât din timpul nostru îl mai dăruim Domnului?

Dragi enoriași, cu mila Domnului și a maicii Sale Prealăudate, pășim într-o lună nouă, cea a lui brumărel, una de importanță maximă pentru creștinii ortodocși din zona Moldovei, dar și de pretutindeni, întrucât în această perioadă o sărbătorim pe ocrotitoarea noastră, Cuvioasa Parascheva, dar și una la finele căreia vom trece la un alt regim orar față de cel cu care eram obișnuiți până acum. Prin urmare, cu permisiunea dumneavoastră, aș dori în acest articol să încercăm să dezbatem un subiect de importanță pentru noi creștinii, și anume: Oare cât din timpul nostru îl mai acordăm Domnului?

În ceea ce mă privește, vă mărturisesc cu sinceritate că deseori mi-am pus această întrebare și nu de multe ori m-am gândit cum ar fi dacă noi, cei ce viețuim în această societate capitalistă și plină de egoism și egocentrism, am acorda mai mult timp să mulțumim Domnului pentru toate binefacerile Sale și pentru că ne-a mai dat (deși nu merităm) încă o zi de viață. Constat cu tristețe și dezamăgire că foarte mulți dintre semenii noștri pur și simplu nu mai au timp pentru a se ruga, pentru a contempla creația lui Dumnezeu sau pentru a gusta din bucuria slujbelor bisericesti, fiind prea absorbiți și acaparați de grijile materiale și de goana interminabilă după agonisirea unor lucruri de care ajung să se atașeze și care într-un final nu le vor fi de niciun folos când vor părăsi această viață și vor merge la judecata cea înfricoșătoare. Cunosc persoane care pur și simplu nu mai au timp nici măcar să aducă o rugăciune Domnului, darămite să mai facă ceva pentru sufletul și mântuirea lor, pentru aproapele aflat în nevoie sau să caute după puterea lor să atragă și pe alții spre această cale. După cum bine spune o vorbă românească „pofta vine mâncând”, așa și „pofta” după cele duhovnicești vine doar prin rugăciunea neîncetată și prin fapte de milostenie.

Acestea fiind spuse, să căutăm, dragi prieteni, să înmulțim rugăciunile, în orice clipă și în orice moment al vieții noastre și să ne acordăm nouă înșine mai mult timp pentru a vorbi cu Dumnezeu, pentru că doar prin El și cu El putem dobândi bucuria absolută.

Pace și liniște sufletească!

Gabriel Luca, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Mai bine cinci cuvinte cu inima, decât o mie de cuvinte cu gura

In cartea I a Sfântului Apostol Pavel către Tesaloniceni scrie: „Neîncetat, rugați-vă!”.

Sfinții Părinți, tâlcuind aceste cuvinte, spun că „a ne ruga neîncetat” înseamnă a pomeni numele cel sfânt al Domnului în toată vremea. Mai arătat se vede aceasta în cartea cea către Filipeni,

unde Sfântul Apostol Pavel scrie: „Întru numele lui Iisus, tot genunchiul să se plece, al celor cerești și al celor pământești și al celor de dedesubt și toată limba să mărturisească că Domn este Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl”.

Sfântul Ioan Carpatul zice că, atunci când rostim rugăciunea lui Iisus (adică: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”), la fiecare chemare a Sfântului Său nume, Domnul ne răspunde în chip tainic: „Fiule, iertate să-ți fie păcatele tale!”.

Iar Sfântul Ioan Gură de Aur zice că, oricât de păcătoși am fi noi, rugăciunea aceasta ne curățește când o zicem din inimă. Nu este altă armă mai puternică în cer și pe pământ decât chemarea cea Sfântă a Domnului nostru Iisus Hristos.

Când zicem: „Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă!”, prin aceste cuvinte noi mărturisim toate tainele credinței noastre, căci (după cum spun unii dintre sfinții părinți) aceste cuvinte cuprind în ele toată Evanghelia pe scurt.

Acestea sunt cele cinci cuvinte despre care pomenește Sfântul Apostol Pavel în cartea sa către Corinteni, unde zice: „Voiesc mai bine a zice cinci cuvinte cu mintea, decât zeci de mii de cuvinte cu limba”. Pentru aceasta, rugăciunea lui Iisus se mai cheamă și rugăciunea minții.

Iar când rostim și celelalte cuvinte din rugăciunea lui Iisus (adică „miluiește-mă pe mine păcătosul!”), atunci noi mărturisim nevrednicia și josnicia noastră, cerând de la Domnul milă, căci, dacă avem mila Lui, atunci toate cele bune le avem.

Sursa: Sfântul Ioan Iacob de la Neamț – Hozevitul – „Pentru cei cu sufletul nevoiaș ca mine... Opere complete”, Editura Doxologia, Iași, 2010, pp. 417-418

Strofe pentru suflet

Vino, Maică Parascheva

Vino, Maică Parascheva,
Coboară printre noi,
Că suntem plini de nevoi,
La suflet săraci și goi.

Vino, Maică neîntinată,
Să ne izbăvești de îndată
De ispite și păcate,
Să le biruim pe toate.

Vino iarăși, Paraschevo,
Mielușea a lui Hristos,
Mijlocitoare a lumii,
Candelă cu bun miros.

A Moldovei scumpă floare,
Nădejdea noastră cea tare,
La tine când ne închinăm
Pacea sfântă o aflăm.

Creștinii toți te iubesc,
Cu evlavie te cinstesc,
Că le ești mângâietoare,
Tuturor dai alinare.

Iar la Tatăl când vom merge,
La cereasca judecată,
Fii acolo pentru noi
Ca să fim în partea dreaptă!

Autor: Gabriel Luca

Când eu Te chem cu atâta drag, Ajută-mă, o, Iisuse, să trec al greutății prag

Din înaltul cerului, trimite-mi
Doamne, mâna Ta cea tare,

Că-s înconjurat în valuri și mă clatin
rău pe mare.

Când îngenunchez, Stăpâne, și ca să
mă rog aș vrea,

Vin ispitele alături și mă-ncurcă-n
mintea mea.

Dar vino, Doamne, lângă mine,
Când eu Te chem cu atâta drag,
Ajută-mă, o, Iisuse, să trec al
greutății prag.

Ființa mea e slabă, Doamne, dar
întărește-o Tu, cum știi,

Prin valurile lumii acesteia, cu mine,
Doamne, Tu să fii.

Căci zile sunt în care, Doamne, se-
aruncă câini asupra mea,

Se pregătesc cu-atâta sete cu toții a
mă sfâșia.

Alungă-i Tu și îi încurcă, și rupe
lațul lor viclean.

Iisuse, în Tine-mi pun nădejdea; pe
Tine, Doamne, Te mai am.

*Autor: Monahul Iordan de la Mănăstirea
Sihăstria Tarcăului*

Ce reprezintă catapeteasma și iconostasul?

Catapeteasma deschide o fereastră, prin ale cărei geamuri putem vedea ceea ce este dincolo de ele. Îi vedem pe martorii vii ai lui Dumnezeu. Dacă am distruge icoanele, fereastra s-ar acoperi cu zid.

Cuvântul „iconostas” provine din greacă, de la εἰκόν and στασις – susținător de icoane sau tâmplă. „Catapeteasmă” este denumirea aceluși zid sau perete acoperit de icoane și făcut din lemn, piatră, marmură, cărămidă sau metal, care desparte cele două părți principale din interiorul bisericilor ortodoxe - altarul și naosul. Ea este de origine biblică și amintește de perdeaua care despărțea Sfânta Sfintelor de Sfânta (III Regi 6, 21), atât la cortul Mărturie, cât și la templul iudaic din Ierusalim. Bisericile creștine vechi, atât în Răsărit, cât și în Apus, nu aveau tâmplă sau catapeteasmă. Acest grilaj scund de lemn, metal, piatră a fost făcut să împiedece intrarea laicilor în altar și se numea cancelii (din lat. cancella = grilaj). Panourile care îl compuneau erau despărțite prin coloane legate în partea de sus printr-o grindă orizontală din același material, frumos sculptate. Trei spații libere, prevăzute în cancelii, permiteau clericilor să intre și să iasă din altar. Intrarea din mijloc era acoperită cu o perdea, spre a împiedica privirile celor din naos să pătrundă acolo în timpul slujbelor. Cu timpul, în Răsărit, acest grilaj s-a făcut din lemn, piatră, marmură, fier și s-a înălțat. Pe el s-au așezat icoane, la început a Mântuitorului și a Maicii Domnului, apoi cele praznicare și ale sfinților Apostoli, apoi profeții, având în vârf Crucea pe care a fost răstignit Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Sursa: www.doxologia.ro

Cuvioasa Parascheva

În vara anului 2011, am rămas peste noapte la o familie din București și, printre altele, soția mi-a povestit următorul lucru minunat:

„În urmă cu doi ani am fost de ziua Cuvioasei Parascheva la Iași la moaștele ei și m-am închinat. Și vreau să spun că față de Cuvioasa am o evlavie mai deosebită. Dar anul trecut nu m-am gândit să mă duc fiindcă trebuia să fiu la serviciu.”

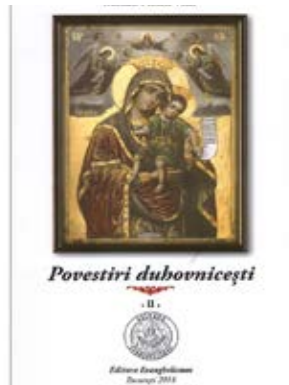
Și aici vreau să adaug că doamna are o funcție mai mare.

„Așadar, în noaptea de dinaintea zilei prăznuirii Cuvioasei am avut un vis. Se făcea că stăteam la rând cu oamenii ca să ajung să mă închin la Sfintele moaște ale Cuvioasei și așa am stat toată noaptea înaintând încet pentru că rândul era foarte lung, dar când mai aveam vreo cincizeci de metri m-am trezit. Visul a fost foarte real și când m-am trezit mă dureau foarte tare picioarele, ca și cum aș fi stat toată noaptea în picioare. I-am povestit și soțului meu visul și el m-a întrebat dacă am apucat să mă închin la Moaștele Cuvioasei Parascheva. Zicându-i că nu, a zis „Și ce mai stai, urcă în tren și du-te la Iași că te cheamă Cuvioasa să te închini la Moaștele ei.” „Și cu serviciul ce fac?”, „Lasă că sun eu și le spun că a intervenit o problemă și nu poți veni.”

Ascultându-l, m-am urcat în tren și am plecat spre Iași. Când am ajuns, cineva de acolo a reușit să mă bage mai în față, mai aproape de moaștele Cuvioasei, ca să nu mai stau la rând, pentru că erau foarte mulți oameni. Când persoana m-a așezat la rând undeva mai aproape de moaștele Cuvioasei, atunci am recunoscut locul din vis. Până acolo ajunsesem în momentul în care m-am trezit. Apoi, am înaintat încet, încet spre Moaștele Cuvioasei rugându-mă încontinuu. Între timp, am cumpărat și un teanc de iconițe cu chipul Cuvioasei ca să le ating de sfintele Moaște și apoi să le împart cunoștințelor, la întoarcere.

Când am ajuns în dreptul raclei Cuvioasei, am văzut-o pe Sfântă vie în fața mea. După câteva minute, am plecat și eu, luându-mi rămas bun de la Cuvioasa Parascheva și mulțumindu-i pentru toate darurile.”

Sursa: Monah Pimen Vlad – „Povestiri duhovnicești”, vol. II, Editura Evanghелиsmos, 2018, pp. 80-83

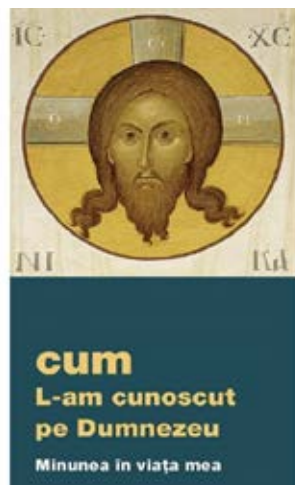

Calea către Dumnezeu (mărturii)

Prin „minune” înțelegem ceva care nu se încadrează în ordinea firească a lumii sau în ordinea obișnuită a cursului vieții noastre: tunete și glas din cer, mergerea pe apă, arătare de înger și altele asemenea. Minunea, în acest caz, are o altă semnificație, diferită de ceea ce înțelegem noi. Omul se află astfel înaintea unei alegeri: ceea ce vrea el sau ceea ce îi este folositor pentru mântuire, închinându-și viața lui Dumnezeu. De exemplu, minunea învierii lui Lazăr, readus la viață în cea de-a patra zi. Ar trebui ca oamenii să-L recunoască pe Hristos ca pe cineva ieșit din comun. Însă, în loc să capete credință, bătrânii caută să-L omoare imediat nu doar pe Iisus, ci și pe Lazăr. O minune vădită nu le-a atins nici inima, nici mintea: „El ochii lor i-a orbit și inima lor a împietrit-o, pentru ca ei cu ochii să nu vadă și cu inima să nu înțeleagă, ca nu cumva ei să-și revină și Eu să-i vindec” (Ioan 12, 40). Omul, la fel ca Adam, începe să se ascundă sub frunze de Dumnezeu și de manifestarea Lui în această lume. Aici există încă un aspect: o minune nu trebuie să fie ceva neobișnuit, o minune poate fi simplă și obișnuită. Poți să te trezești dimineața alături de soția și copiii tăi, lângă care ai trăit mai mulți ani și să privești lucrurile cu totul altfel, văzând bogăția primită de la Domnul, pe care nu o apreciezi întotdeauna. Avem de-a face cu unul și același fenomen care în Evanghelie se numește dragostea de Dumnezeu și de om. Și aceasta este minunea – aceasta este arătarea dragostei, adevărata dragoste în lumea noastră pustie și căzută. Anume dragostea naște minunea. Anume ea se pogoară din cer, anume ea l-a chemat din mormânt pe Lazăr, anume ea se arată îmbrăcată în slavă nepământească pentru simplii credincioși, anume ea cheamă la sine, anume ea zidește familia și dăruiește copii. Și acum, când noi știm ce este o minune, să amintim cuvintele Mântuitorului: „Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, de veți avea iubire unii pentru alții” (Ioan 13, 35), cât și cuvintele Apostolului: „Nimănui cu nimic să nu-i fiți datori, decât cu iubirea unuia față de altul; fiindcă cel ce-l iubește pe altul a plinit legea” (Romani 13, 8).

Mărturie: Serghei Nazarenko, 33 de ani, Astrahan

Sursa: „Cum L-am cunoscut pe Dumnezeu, minunea în viața mea”, Editura de suflet, București, pp. 107-109

Credința pentru copiii de toate vârstele

Cine sare mai sus?

Un băiat cam de zece anișori era supărat foarte tare pe faptul că niciodată nu câștiga, atunci când era chemat de ceilalți copii la jocul „sare piatra”. În ce constă jocul acesta: ei puneau mai întâi o piatră mai mică, apoi una mai mare, apoi un scaun de bucătărie, apoi un scaun cu spetează și se străduiau să sară peste ele.

Băiatul nostru, deși ambițios nevoie mare, nu putea să sară mai sus decât să treacă peste piatra mai mare. Când ajungea la scaunul de bucătărie, se împiedica, în scaunul cu spetează mereu se lovea, iar ceilalți râdeau de el.

Într-o zi, după joacă, se duse la mama sa plângând. Îi povesti mamei sale cum se străduia să sară cât mai sus, dar că nu putea să sară cât ceilalți și că, împiedicându-se în scaune, toți râdeau de el.

- Puiule dragă, stai un pic să vedem despre ce este vorba și nu te mai necăji... Ia spune-mi, tu te rogi în fiecare seară?...

- Da, mamă, mă rog...

- Și către cine înalți tu rugăciunea?

- Păi, către Dumnezeu și sfinți...și către îngeri...

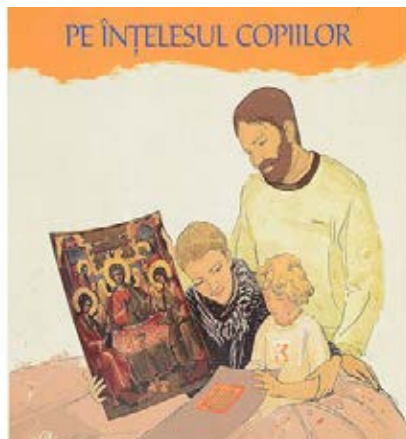
- Și unde sunt aceștia?

- Păi, acolo sus în Cer, spuse copilul.

- Ei da! spuse mama sa... Noi, părinții tăi suntem sănătoși, la noi în familie este pace și liniște, avem bunăstare?

- Da, mamă, avem toate astea! spuse micuțul.

- Ei, dacă avem toate astea, înseamnă că rugăciunile tale sunt ascultate și că tu poți sări mult mai sus decât crezi. Fiindcă unii oameni aici pe pământ pot să sară sus peste pietre ori peste scaune, dar omul care se roagă poate să sară până sus la Cer.

Povestire inclusă în cartea „Nestemate duhovnicești”, vol. I, Editura Cristimpuri, 2010

Cugetări despre rugăciune

„A te ruga este a-ți pune sufletul la unison cu infinitul; a te ruga este a te înălța până la Izvorul conștiinței și-al Luminii. A te ruga e a-ți ilumina spiritul la razele strălucirii veșnice; a te ruga este a face o baie spirituală în oceanul perfecțiunilor divine: adevăr, dragoste, sfințenie, dreptate și a lua din acea baie puteri pentru lupta vieții. A te ruga înseamnă a te reculege, a fi surd la zgomotul deșert al lumii, a intra în altarul ce fiecare îl poartă în el și astfel să ascuți glasul lăuntric și tainic, răsunetul Înțelepciunii, Bunătății și Frumuseții Supreme. În sfârșit, a te ruga este a avea o convorbire cu Dumnezeu.” (Paul Vallototn)

„Cred că toți cei ce se roagă aduc mai multă slujbă lumii decât cei ce se luptă. Cred că dacă ar fi o singură zi, o singură oră, când de pe pământ nu s-ar îndrepta nicio rugăciune către cer, acea zi, acea oră ar fi cea din urmă zi, cel din urmă ceas al Universului.” (Donaso)

„Dacă aș fi silit ca, pentru un copil, să aleg între a ști să se roage și a ști să citească, eu aș spune: Să știe să se roage, căci a se ruga este a citi în cea mai frumoasă carte; adică a te ruga este a citi chiar în fruntea Aceluia de unde izvorăște toată lumina, toată dreptatea și toată bunătatea.” (Legouve)

„Iar când vă rugați, nu fiți ca fățarnicii căroră le place, prin sinagogi și prin colțurile ulițelor, stând în picioare, să se roage, ca să se arate oamenilor; adevărat grăiesc vouă: și-au luat plata lor! Tu însă, când te rogi, intră în camera ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care este în ascuns, îți va răsplăti ție. Când vă rugați, nu spuneți multe ca neamurile, că ele cred că în multa lor vorbărie vor fi ascultate. Deci nu va asemănați lor, că știe Tatăl vostru de cele ce aveți trebuință mai înainte ca să cereți voi de la El.” (Matei 6, 5-8)

Sfinții Cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu

Sfinții Cuvioși pustnici Daniil și Misail s-au născut în a doua jumătate a veacului al XVI-lea, în părțile Olteniei. Amândoi, încă din tinerețile lor, erau iubitori de nevoițe pentru Dumnezeu și doritori de viață sfântă, având o fierbinte dragoste către Mântuitorul Iisus Hristos și către Preacurata Sa Maică. Drept aceea, ascultând de porunca cea sfântă a Domnului: „Cel ce voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să urmeze Mie”, au lăsat casă, părinți, frați, rude și prieteni și au intrat în Mănăstirea Cozia ca frați, viețuind în ascultare și smerenie, urmând pe Fiul lui Dumnezeu, Cel ce s-a făcut ascultător Tatălui pentru noi, până la moartea pe cruce. Ei au deprins taina nevoițelor, dobândind darul rugăciunii și al iubirii de Dumnezeu. Deci, parcurgând după rânduială, toate încercările duhovnicești, s-au supus poruncilor starețului lor și ale fraților, fiind exemple vii de nevoiță întru toate. Nu mult după ce au intrat în mănăstire, pentru multele lor osteneli și pentru râvna lor după Dumnezeu, s-au făcut vrednici de mult dorita schimă a călugăriei, primind tunderea de la egumenul lor. Cuviosul Daniil, fiind cunoscător al Sfințelor Scripturi și al învățăturilor Sfinților Părinți, dar având și viață vrednică și iscusință în viața călugărească, a fost învrednicit de harul preoției. Sub acoperământul Maicii Domnului, în jurul Cuvioșilor s-a adunat o mică obște de frați nevoitori întru rugăciunea neîncetată, în privegheri, post și în citirea cărților folositoare de suflet. De aceea, fericiții Daniil și Misail au ridicat o biserică de lemn pentru trebuințele lor, în cinstea Intrării în biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Spre sfârșitul vieții, Cuviosul Daniil a dat părinților care se nevoiau acolo rânduiele de viață pustnicească, apoi, cunoscându-și mai înainte sfârșitul, le-a pus povățuitor în locul lui pe ucenicul său, Cuviosul Misail.

Amândoi fericiții, Daniil și Misail, după trecerea la cele veșnice, în prima jumătate a veacului al XVII-lea, au fost îngropați lângă altarul biseriței lor. Când, în anul 1676, mitropolitul Varlaam al Țării Românești a construit la schit o nouă biserică, de piatră, a așezat sfintele moaște ale Cuvioșilor Daniil și Misail la temelia altarului bisericii celei noi.

Sursa: www.basilica.ro

Sfântul Cuvios Mărturisitor Visarion

Acest mare apărător al credinței ortodoxe în Banat și Transilvania, care a luptat împotriva unirii cu forța a credincioșilor ortodocși cu Roma, era de origine sârb, născut în Bosnia, în anul 1714. Fiind foarte evlavios și râvnitor pentru viața pustnicească, în anul 1738 este tuns în monahism la mănăstirea Sfântul Sava din Țara Sfântă. După ce revine în Serbia, se nevoiește câțiva ani într-o peșteră ca sihastru, unde, pentru sfințenia vieții sale, dobândește darul facerii de minuni.

Auzind patriarhul ortodox, Arsenie de la Karloșitz, de viața și nevoința lui și fiind atunci mare tulburare în Banat și Transilvania, prin trecerea forțată la uniație a românilor ortodocși, a chemat la sine pe Cuviosul Visarion, l-a hirotonit preot și l-a trimis să apere dreapta credință în nord-vestul Carpaților. În ianuarie 1744, râvnitorul Visarion pleacă spre Banat și este primit de popor ca un adevărat sfânt.

Din Timișoara merge la Lipova - Arad, unde este ascultat de o mare mulțime de credincioși. Aici așază o cruce de lemn în mijlocul satului, unde se fac adevărate pelerinaje de către ortodocși, reușind să-i unească aproape pe toți sub brațele Crucii lui Hristos. Apoi și-a continuat misiunea ortodoxă de catehizare a credincioșilor, care veneau cu miile să-l asculte, și în alte localități, ca: Deva, Orăștie și Săliștea Sibiului.

La 26 aprilie 1744, în drum spre Sibiu, este arestat de armata austriacă și dus sub pază la Viena, unde este judecat și aruncat în cumplita temniță de la Kufstein, din porunca împărătesei Maria Tereza. Aici a suferit grele torturi pentru mărturisirea dreptei credințe. După aproape un an de chinuri și de legături în lanțuri, își dă sfântul său suflet în mâinile Mântuitorului nostru Iisus Hristos, fiind numărat în ceata Cuvioșilor Părinți și apărători ai Ortodoxiei, alături de ceilalți sfinți martiri și mărturisitori din Transilvania. Cuviosul Visarion a fost mare luptător și apostol al unității ortodoxe, împotriva dezbinării uniate din țara noastră, întorcând zeci de sate ortodoxe la Biserica mamă. Pentru aceasta, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a canonizat în februarie 1950, declarându-l „sfânt mărturisitor”, și se face pomenirea lui în ziua de 21 octombrie.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - Octombrie 2021

- 1 V (†) **Acoperământul Maicii Domnului; Sf. Ap. Anania; Cuv. Roman Melodul; † Cuv. Iosif și Chiriac de la Bisericiani**
 2 S Sf. Sfințit Mc. Ciprian; Sf. Mc. Justina; Cuv. Teofil
 3 D **Sf. Sfințit Mc. Dionisie Areopagitul; Sf. Mc. Teoctist**

Duminica a XIX-a după Rusalii (Predica de pe munte - iubirea vrăjmașilor); Ap. II Corinteni XI, 31-33; XII, 1-9; Ev. Luca VI, 31-36; glas 6, voscr. 4

- 4 L Sf. Mc. Ierotei, Ep. Atenei; Sf. Mc. Domnina, Audact și Calistena
 5 M Sf. Mc. Haritina și Mamelta; Sf. Cuv. Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu
 6 M † Sf. Ap. Toma; Sf. Mc. Erotiida
 7 J Sf. M. Mc. Serghie și Vah; Sf. Sfințiți Mc. Iulian, Chesarie și Polihronie
 8 V Cuv. Pelaghia și Taisia
 9 S Sf. Ap. Iacob al lui Alfeu; Cuv. Andronic și Atanasia
 10 D **Sf. Mc. Evlampie și Evlampia, sora lui; Cuv. Vasian și Teofil Mărt.**

Duminica a XX-a după Rusalii (Învierea fiului văduvei din Nain); Ap. Galateni I, 11-19; Ev. Luca VII, 11-16; glas 7, voscr. 5

- 11 L Sf. Ap. Filip, unul din cei 7 diac.; Cuv. Teofan Mărt.; Sf. Mc. Zenaida și Filonila
 12 M Sf. Mc. Prov, Tarah și Andronic; Sf. Cosma, Ep. Maiumei
 13 M † Aducerea moaștelor Sf. Ap. Andrei la Iași; Sf. Mc. Carp, Pabil, Agatodor și Agatonica
 14 J (†) **Sf. Cuv. Parascheva de la Iași; Sf. Mc. Nazarie, Ghervasie, Protasie și Silvan**
 15 V Sf. Sfințit Mc. Luchian; Sf. Savin și Vars, Ep.; Cuv. Eftimie cel Nou
 16 S Sf. Mc. Longhin Sutașul; Sf. Mc. Leontie, Dometie și Terentie
 17 D Sf. Prooroc Osea; Cuv. Mc. Andrei Criteanul

Duminica a XXI-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic; Pilda semănătorului; Rugăciunea lui Iisus); Ap. Galateni II, 16-20; Tit III, 8-15; Ev. Luca VIII, 5-15; Ioan XVII, 1-13; glas 8, voscr. 6

- 18 L † Sf. Ap. și Ev. Luca; Sf. Mc. Marin cel Bătrân; Cuv. Iulian
 19 M Sf. Prooroc Ioil; Sf. Mc. Uar, Felix pr. și Eusebiu diac.; Cuv. Ioan de la Rila
 20 M Sf. M. Mc. Artemie; Cuv. Matroana; Sf. Cuv. Gherasim din Chefalinia
 21 J (†) Cuv. Mărt. Visarion, Sofronie și Sf. Mc. Oprea; Sf. Pr. Mărt. Ioan din Galeș și Moise Măcinic din Sibiel; Cuv. Ilarion cel Mare
 22 V Sf. Ier., întocmai cu apostolii, Averchie; Sf. 7 tineri din Efes
 23 S Sf. Ap. Iacob, ruda Domnului; Sf. Ignatie, Patr. Constantinopolului; Cuv. Petronie
 24 D **Sf. M. Mc. Areta; Sf. Mc. Sevastiana și Valentin**

Duminica a XXIII-a după Rusalii (Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor); Ap. Efeseni II, 4-10; Ev. Luca VIII, 26-39; glas 1, voscr. 7

- 25 L Sf. Mc. Marcian și Martirie; Sf. Mc. Valerian; Sf. Tavita
 26 M (†) **Sf. Mare Mc. Dimitrie, Izvorătorul de mir**
 27 M (†) **Sf. Cuv. Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor, ale cărui moaște sunt la Patriarhia Română; Sf. Mc. Nestor**
 28 J † Sf. Ier. Iachint, Mitropolitul Țării Românești; Sf. Mc. Terentie, soția sa Neonila și cei 7 fii; Sf. Ier. Firmilian, episcopul Cezareei Capadociei.
 29 V Cuv. M. Mc. Anastasia Romana; Cuv. Avramie
 30 S Sf. Sfințit Mc. Zenovie, Ep., și Zenovia, sora sa; Sf. Ap. Cleopa
 31 D **Sf. Ap. Stahie, Amplie, Urban, Aristobul, Narcis și Apelie**

Duminica a XXII-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr); Ap. Galateni VI, 11-18; Ev. Luca XVI, 19-31; glas 2, voscr. 8

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

Pag.

Milostenia - drum spre mântuire	1
Sfânta Cuvioasă Parascheva, prietena mea	4
Cât din timpul nostru îl mai dăruim Domnului?	6
Mai bine cinci cuvinte cu inima, decât o mie de cuvinte cu gura	7
Strofe pentru suflet	8
Ce reprezintă catapeteasma și iconostasul?	9
Cuvioasa Parascheva	10
Calea către Dumnezeu (mărturii)	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfinții Cuvioși Daniil și Misail de la Mănăstirea Turnu	14
Sfântul Cuvios Mărturisitor Visarion	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

ec. Sorin Pavel

jr. Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424